

„Цезаритѣ искаха да създадатъ една все-
свѣтска империя, философитѣ мечтаха за една
козмополитична държава, католицизмътъ иска
да основе една интернационална религия, идео-
лозитѣ отъ всичкитѣ времена желяха единъ
единственъ моралъ, Herder и Goethe мечтаха
за една всесвѣтска литература; а ето че логиката
на историята, чрезъ силата на интернацио-
налнитѣ връзки, е на пътъ да създаде все-
свѣтско право: защото, ако космополитизмътъ
може да се счита като сърдцето на човѣче-
ството, и национализмъ като негова воля, ин-
тернационализмъ е разума му.

Космополитизмътъ принадлежи на мина-
лото, национализмътъ — на сегашното, интер-
национализмътъ, храненъ отъ национализмъ
и асимилиралъ го — принадлежи на бъдещето
на човѣшкия родъ“.

*

И всичкитѣ тѣзи не само нови, но и стари
човѣшки идеали, за всемирно обединение, сж
най-силнитѣ двигатели на прогреса — стига
да се засаждатъ по начинъ да действатъ на
чувствата и мисълта едновременно.

Човѣкътъ е въ голѣма степенъ творецъ на
индивидуалния и колективния си животъ. Чрезъ
свѣтлата и радостната вѣра въ тази си мощъ
той постепенно реализира най-висшето отъ
онова, което познаваме въ мировото съществу-
вание: всечовѣшката любовъ.